

Werelden van verschil

Werelden van verschil

Ruud van Koningsbrugge

Uitgave Bookmundo 2025

tekst,
Illustraties,
karton objecten,
fotografie,
layout,
cover,

© Ruud van Koningsbrugge
ISBN 9 789403 89967

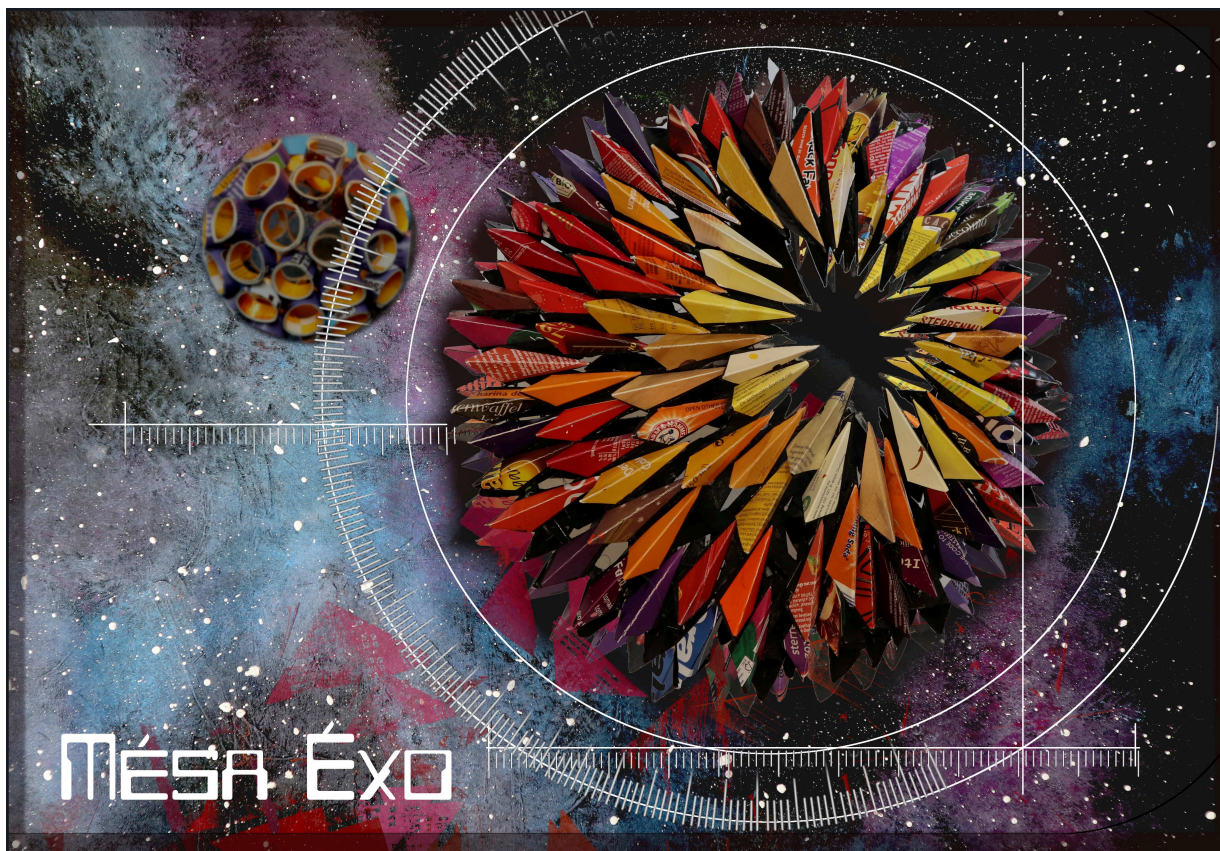
“Wat doe jij nou? Dit boek wordt niet voor jou geschreven! Doe het weer dicht en leg het weg. Alsjeblieft. Ik heb er geen tijd voor. Ik moet mijn werk doen. Ik kan nu niet afgeleid worden door iemand die meeleest. Straks ga je nog vragen stellen ook. Nee. Dat kan echt niet.

Ik ben op reis. Ik moet detecteren, observeren, catalogiseren, combineren, registreren, concluderen, constateren, formatteren. Kortom: ik heb het druk. Daar kan ik echt geen pottenkijkers bij gebruiken. Dus ga! Doe het boek dicht en leg het weg.

Ben je daar nog steeds? Je bent niet echt beleefd hè. Luistert gewoon niet. Ik kan echt niet zo'n eigenwijs type om mij heen hebben. Wat denk je nou eigenlijk, dat nieuwsgierigheid een goede eigenschap is? Dat je alles wil weten, ook als het jou niet aangaat. Ik mag jou niet. Het is mijn taak om alles op papier te zetten. Werelden te vangen in papier. Ik moet verder. Ik wil je verder niet horen, begrijp je. Je houdt je stil en gaat niet moeilijk zitten doen. Het heelal mag dan groot genoeg zijn, maar mijn ruimteschip is als een luciferdoosje zo klein. Dus je zit al gauw in de weg. Maak je klein, kruip in een hoekje en hou je adem in. Dan kan je misschien mee. Mee op reis. Misschien.

Waar de reis ooit begon weet ik niet meer. Eigenlijk moet je eerst vragen óf de reis wel een begin had. We denken maar al te gemakkelijk in begin en eind. De menselijke maat. Een mens wordt geboren, leeft een tijdje en gaat weer dood. Maar één leven is niet de maat. Er is leven vóór de geboorte en ná de dood. Niet voor het individu, maar toch.

Ik ben op reis. En die reis gaat door. Er is geen eindbestemming. Misschien ook geen begin. Er is alleen reis. Ontmoeten, tegenkomen, en leren. Dingen zien die je niet eerder voor ogen had. Dingen horen die nieuw zijn voor je oren.”

EEN PLANETOIDE MET OPVALLENDE KRISTALLIJNE
STRUCTUUR. SCHEPPE PUNTEN WIJZEN ALLEMAAL NAAR HET
CENTRUM ALS EEN NAAR BINNEN GEKEERDE STER. ER IS EEN
KLEURVERLOOP ZICHTBAAR VAN GEEL BIJ HET CENTRUM
OVERLOPEND NAAR ROOD AAN DE BUITENRAND

Harold was een handelaar in tweedehands artikelen. Hij bezat een klein donker winkeltje, in een steegje van de bloemenwijk. Het pandje was volgepakt met stoffige spullen die verborgen gingen achter dekens van spinrag. Op het kleine etalageraam stond met veel bravoure in gouden letters “Antiek en Curiosa”. Verkopen was zijn lust en zijn leven. En inkopen natuurlijk. Liefst zo goedkoop mogelijk. Altijd de verkoper voorhouden dat het aangebodene rijp voor de sloop was, oninteressant, dertien in een dozijn, en dat het zijn beste tijd gehad had. Ook wanneer hij bekende labels had ontdekt, of wist dat het een gewild verzamelobject was. “Nee, meneer. Het is namaak. Dat ziet iedereen met een beetje kennis van zaken. Niets waard. Raak je aan de straatstenen niet kwijt. Maar als u er echt van af wil, dan wil ik het wel overnemen. Ik ben de beroerdste niet. Weet u wat, ik geef u er een tientje voor. Houdt u er toch nog wat aan over, en u bent van de rommel af.”

Drie dagen later stond het artikel dan in zijn winkel met een prijskaartje van tweehonderdvijftig euro. ‘Uniek exemplaar uit kleine oplage’. Ach, zo’n klant gelooft alles. Die hebben toch nergens verstand van.

Niet dat hij er zelf verstand van had. Hij wist maar een ding: inkopen voor weinig, verkopen voor veel. Zijn winkel blonk niet uit in kwaliteitsartikelen, maar met het zeer gevarieerde aanbod, wist hij toch klanten te trekken. Vaak geloofden de klanten dat ze een geweldig adresje ontdekt hadden. Eenmaal binnen praatte hij ze de meest wanstaltige objecten aan. “Ja, echt uniek, zult u nergens anders vinden. En dan mag het natuurlijk wat kosten nietwaar. Let op mijn woorden, deze aankoop wordt straks

door iedereen bewonderd. U bent straks het gesprek van de buurt. Omdat u kwaliteit herkent, smaak hebt, en u zich zoiets bijzonders kunt permitteren.”

Hij benaderde iedereen vriendelijk en complimenteaus, en raakte met alle klanten bevriend. Hij prees ze de hemel in voor hun kennis en smaak. Maar de vriendschap raakte snel bekoeld wanneer je terug ging met klachten, of vertelde dat je hetzelfde ergens anders veel goedkoper had gezien. Dan was je uitschot, barbaar, te dom om voor de duvel te dansen.

Hij prees zich gelukkig dat hij gezegend was met zoveel kennis en kwaliteiten. Dat hij alle domme mensen kon bespelen zoals het hem uitkwam. Want het leven is een spel, en wat het spel leuk maakt is winnen. Tegenspelers maak je in, of als ze te dicht bij komen duw je ze van de ladder af. Spreekwoordelijk. Meestal.

Het duurde niet lang of de winkel werd te klein en dus opende hij een tweede zaak. Nu in een winkelstraat vlakbij het station. Een brede gevel met grote etalages. 'De Verborgene Parel' stond er op de gevel. Een ruime zaak met veel licht. Nu leek alles nog exclusiever, nog bijzonderder en vooral nog duurder. Na enkele succesvolle jaren opende hij ook in andere steden filialen. Toen hij daarna een leegstaand kantoorpand vulde met zijn restanten aan meubels en er een groot bord voor zette met 'Vintage Boutique Hotel' stroomde het het geld naar binnen. Iedereen wilde een keer logeren in dit exclusieve hotel. Voornamelijk vanwege de buitenissige inrichting, niet voor de service. De service was minimaal. Weinig kosten maken en grote inkomsten. Harold werd werkelijk een rijk man. Rijk genoeg om iedereen die hem ter verantwoording

riep voor oplichting of leveren van ondermaatse kwaliteit de mond te snoeren. Hij creëerde een kring rond zich van bewonderaars en volgers. De wereld draaide om hem. Hij was het middelpunt. “Ik ben de slimste” verkondigde hij. “Ik ben koning Midas en alles wat ik aanraak verandert in goud.” Hij vond dat hij ook recht had op zijn rijkdom. Hij was nou eenmaal de slimste. Dan had je ook het recht om domme mensen geld af te troggelen.

Maar niet iedereen was enthousiast. Dat zat hem dwars. Hij wilde erkenning van iedereen. Erkenning dat hij iemand was iemand van betekenis. Iemand van stand. Dat erkend werd hoe slim hij was, hoe intelligent. En al waren de meeste mensen heel beleefd in zijn bijzijn, eenmaal buiten zijn blikveld werd hij toch door een groeiende groep gezien als een ordinaire oplichter. Daarbij kwamen die conflicten met de buitenlandse schoonmakers in het hotel, een conflict met de warenautoriteit. Klachten van oneerlijke handel. Het opgebouwde imperium werd langzaam uitgehold. De kring van bewonderaars werd kleiner, en degenen die bleven aasden op wat er over was van zijn rijkdom. Hoe meer hij riep dat hij aan de top stond, hoe minder mensen luisterden. ‘Ja hoor’, zeiden ze, en dan liepen ze schouderophalend verder.